

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 2To/21/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 5822010241
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 06. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marcela Malatková
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2023:5822010241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Marcely Malatkej a sudcov JUDr. Vladimíra Kuráka a JUDr. Eriky Bebčákovej, na verejnom zasadnutí konanom dňa 7. júna 2023, o odvolaní obžalovaného Y. N. a poškodených V. V., F. V., V. Z. a F. G. proti rozsudku Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2022 zo dňa 15.11.2022, takto

r o z h o d o l :

Podľa § 321 ods. 1 písm. e), f), ods. 2 Tr. por. z r u š u j e rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2022 zo dňa 15.11.2022 v časti - vo výroku o treste odňatia slobody a spôsobe jeho výkonu a vo výroku o náhrade škody.

Na základe § 322 ods. 3 Tr. por. pri nezmenenom výroku o vine a výroku o treste zákazu činnosti

obžalovaného Y. N. , nar. XX.X.XXXX v X. N., trvale bytom
I. č. XXX, okres I.,

o d s u d z u j e :

Podľa § 149 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), l) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky.

Podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmienčne o d k l a d á na skúšobnú dobu v trvaní 5 (päť) rokov s probačným dohľadom.

Podľa § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe spôsobenú škodu poškodeným V. V., F. V., V. Z. a F. G..

Podľa § 51 ods. 4 písm. f) Tr. zák. obžalovanému u k l a d á aj povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodeným V. V., F. V., V. Z. a F. G..

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenému V. V., nar. X.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX, okres I., majetkovú škodu vo výške 2.767,80 Eur.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému u k l a d á povinnosť nahradiť poškodenému V. V., nar. X.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX, okres I., nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,- (šesťtisíc) Eur, poškodenej F. V., nar. XX.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX, okres I. nemajetkovú ujmu vo výške 6.000,- (šesťtisíc) Eur, poškodenej V. Z., nar. X.X.XXXX v X. N., trvale bytom E., ul. B. č. XX/XX, nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- (tritisíc) Eur, poškodenej F. G., nar. XX.X.XXXX v X. N., trvale bytom I. č. XXX, okres I., nemajetkovú ujmu vo výške 3.000,- (tritisíc) Eur.

Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodených V. V., F. V., V. Z., F. G., so zvyškom nárokov na náhradu škody o d k a z u j e na civilný proces.

o d ô v o d n e n i e :

Okresný súd Námestovo rozsudkom, sp.zn. 6T/64/2022 zo dňa 15.11.2022 uznal obžalovaného Y. N. vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že:

dňa 17.10.2021 o 00:05 hod viedol osobné motorové vozidlo značky O. B., ev. č. I šedej metalízy, a to rýchlosťou 75 km/h stúpaním cesty II/520 smerom od obce I. Z., okres J., na obec T. Y., okres I., kde je maximálna dovolená rýchlosť 60 km/h, pričom keď sa s vozidlom dostal na vrchol stúpania cesty v km 26,0 mu do jeho jazdnej dráhy z ľavej strany cesty v smere jeho jazdy vstúpil chodec V. V., nar. XX.X.XXXX, ktorý prechádzal cez cestu z ľavej strany na pravú, a to bez reflexných prvkov, pričom Y. N. na situáciu reagoval oneskorene, v dôsledku čoho prednou časťou vozidla narazil do pravého boku chodca V. V., ktorý utrpel zranenia nezlučiteľné so životom, a to najmä mozgovú smrť pri natrhnutí mozgového kmeňa, ďalších poraneniach hlavy, hrudníka a pravej dolnej končatiny, a ktorým na mieste dopravnej nehody podľahol, pričom Y. N. ako vodič porušil povinnosti, ktoré mu boli uložené ustanoveniami § 3 ods. 2 písm. b), § 4 ods. 1 písm. c), § 16 ods. 5 Zákona č. 8/2009 Z.z. o cestnej premávke a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Za spáchanie trestnej činnosti obžalovaného Y. N. odsúdil podľa § 149 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), l) Tr. zák. na trest odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky. Podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. obžalovaného na výkon trestu odňatia slobody zaradil do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Podľa § 61 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. obžalovanému uložil trest zákazu činnosti viesť motorové vozidlá akéhokoľvek druhu na dobu 4 (štyri) roky.

Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. V., nar. X.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX škodu vo výške 1.614,55 Eur titulom majetkovej ujmy. Podľa § 287 ods. 1 Tr. por. obžalovanému uložil povinnosť nahradiť poškodenému V. V., nar. X.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX nemajetkovú ujmu vo výške 5.250,-Eur, poškodenej F. V., nar. XX.X.XXXX v I., trvale bytom I. č. XXX nemajetkovú ujmu vo výške 5.250,-Eur, poškodenej V. Z., nar. X.X.XXXX v X. N., trvale bytom E., ul. B. N. č. XX/XX nemajetkovú ujmu vo výške 1.750,-Eur a poškodenej F. G., nar. XX.X.XXXX v X. N., trvale bytom Novot' č. 794 nemajetkovú ujmu vo výške 1.750,-Eur. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodených V. V., F. V., V. Z., F. G. so zvyškom nároku na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Proti tomuto rozsudku podal odvolanie obžalovaný Y. N. prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 29.11.2022, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 29.11.2022. Podané odvolanie obžalovaný zdôvodnil prostredníctvom obhajcu písomným podaním zo dňa 26.1.2023, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 26.1.2023:

Podané odvolanie smeruje len proti výroku o treste odňatia slobody.

Namieta odkaz súdu v odôvodnení rozsudku na kamerový záznam predložený otcom obžalovaného, ktorý má preukazovať riskantnú jazdu obžalovaného ako vodiča na vozidle Z., ev.č. NO XXX CZ, ktoré si obžalovaný zakúpil po skutku a svedčí o obžalovanom ako o nedisciplinovanom vodičovi. Takýto dôkaz na hlavnom pojednávaní vykonaný nebol. Navyše z odôvodnenia rozsudku nevyplýva, či predmetné vozidlo mal viesť samotný obžalovaný, resp. či je na zázname zachytené iba samotné vozidlo bez bližšej identifikácie vodiča.

Pokiaľ ide o výmeru trestu odňatia slobody 2 roky, túto nenamieta. Nenamieta ani uloženie trestu zákazu činnosti vodiča na dobu 4 roky.

Za nespravodlivé však považuje, že mu výkon trestu odňatia slobody nebol podmienene odložený. Trest uložený v trestnom konaní má predovšetkým vytvoriť podmienky na výchovu obžalovaného k tomu, aby viedol riadny život. Pri určovaní druhu trestu a jeho výmery súd prihliadne najmä na spôsob spáchania činu a jeho následok, zavinenie a pohnútku. Ďalej na priťažujúce a poľahčujúce okolnosti. V neposlednom rade berie ohľad na osobu páchatela, jeho pomery a možnosť jeho nápravy. Trest má na obžalovaného pôsobiť predovšetkým výchovne, aby ďalej viedol riadny život.

Podľa ustálenej súdnej praxe platí, že pri dopravných nehodách sa ukladá nepodmienečný trest odňatia slobody len výnimočne. Nepodmienečný trest odňatia slobody môže súd uložiť napr. ak vodič pod vplyvom alkoholu usmrtil účastníka cestnej premávky napriek trestu zákazu viesť motorové vozidlo.

Vinníkovi dopravnej nehody sa spravidla ukladá trest odňatia slobody s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu, prípadne aj s probačným dohľadom.

Poukazuje na ustanovenie § 49 ods. 1 Tr. zák. podľa ktorého, súd môže podmiennečne odložiť výkon trestu odňatia slobody neprevyšujúceho dva roky, ak a) vzhľadom na osobu páchatel'a, najmä s prihliadnutím na jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje a na okolnosti prípadu, má dôvodne za to, že na zabezpečenie ochrany a nápravu páchatel'a výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný alebo b) prijme záruku za nápravu páchatel'a a ak vzhľadom na výchovný vplyv toho, kto záruku ponúkol, má za to, že výkon trestu odňatia slobody nie je nevyhnutný.

Obžalovaný má za to, že spĺňa všetky zákonné podmienky na to, aby mu súd uložený trest odňatia slobody podmiennečne odložil a určil primeranú skúšobnú dobu. Poukazuje pritom na svoju osobu. Obžalovaný má na verejnosti slušné správanie a vystupovanie, v obci požíva dobrú povesť, doposiaľ nebol súdom prejednávaný a ani trestaný, rovnako nebol prejednávaný ani v priestupkovom konaní. Podľa pracovného posudku je v práci spoľahlivý, dochvilný, ochotný pomáhať, je nesmelej a tichej povahy. V evidenčnej karte vodiča má len dva záznamy pre prekročenie rýchlosti, ktoré boli vyriešené v blokovom konaní a za ktoré mu bola uložená pokuta vo výške 20,- Eur a vo výške 100,- Eur. Obžalovaný na svojej dobrej povesti pracoval prakticky od narodenia. Nemožno opomenúť skutočnosť, že spoluúčasť poškodeného na zavinení dopravnej nehody bola súdom určená na 65%. Obžalovaný sa ku skutku už pri prvom procesnom úkone priznal a skutok úprimne oľutoval. Už samotné prejednanie skutku spôsobilo u obžalovaného istú traumu, ktorá ho bude pravdepodobne sprevádzať celý život.

Z odôvodnenia rozsudku vyplýva, že súd obžalovanému výkon trestu odňatia slobody podmiennečne neodložil iba na základe skutočnosti, že od spáchania skutku mu v karte vodiča pribudli dva záznamy o prekročení rýchlosti. S takýmto záverom súdu sa nestotožňuje. V danom prípade sa nejednalo o také prekročenie rýchlosti, ktoré by bolo možné označiť za natoľko závažné, aby to prevážilo všetky vyššie popísané okolnosti prípadu, t.j. priznanie a pokora obžalovaného, jeho dobrú povesť, spoluzavinenie poškodeného a pod. Tieto dve pochybenia obžalovaného predsa nemôžu prevážiť dobrú povesť obžalovaného trvajúcu nepretržite 18 rokov.

Pokiaľ má byť naplnený aj preventívny účel trestu, ten bude u obžalovaného naplnený už samotným trestom zákazu činnosti, ktorý mu bol uložený popri treste odňatia slobody.

Obžalovaný je mladý, slušný a pracovitý, pričom má ešte celý život pred sebou. Jeho pobyt vo výkone trestu odňatia slobody by mu prinajmenšom výrazne sťažil jeho ďalšie spoločenské uplatnenie. Preto žiada súd, aby opätovne prejednal jeho prípad a dal mu druhú šancu v podobe podmiennečného odkladu výkonu trestu odňatia slobody. Na posilnenie účelu trestu navrhuje uložiť probačný dohľad a ako súčasť probačného a mediačného dohľadu povinnosť podrobiť sa v súčinnosti s probačným a mediačným úradníkom výchovnému programu zameranému na bezpečnosť v cestnej doprave a predchádzanie dopravným nehodám. Takýto druh trestu nepochybne vytvorí lepšie podmienky pre výchovu obžalovaného.

Proti vyššie uvedenému rozsudku, a to proti výrokom o náhrade škody podali odvolanie poškodení V. V., F. V., V. Z., F. G. prostredníctvom splnomocnenca písomným podaním zo dňa 30.11.2022, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 2.12.2022. Zahlásené odvolanie poškodení zdôvodnili prostredníctvom splnomocnenca písomným podaním zo dňa 30.1.2023, doručeným Okresnému súdu Námestovo dňa 30.1.2023:

Okresný súd v rámci odôvodnenia odvolania správne vyhodnotil oprávnenosť nárokov poškodených na náhradu majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy. Pri majetkovej ujme vychádzal z predložených listinných dôkazov - faktúr, bločkov, pričom na ich podklade nemal žiadne pochybnosti o uplatnených majetkových nárokoch. Pri nemajetkovej ujme zohľadnil väzby medzi rodinnými príslušníkmi, ktoré boli riadne a spoľahlivo preukázané. Taktiež súd konštatoval, že uplatňovaná výška nemajetkovej ujmy je v primeranej výške v súlade s rozhodovacou praxou súdov.

Poškodení sa však nestotožňujú s výškou krátenia majetkovej, ako aj nemajetkovej ujmy o 65 %. Uvedený postup okresný súd zdôvodnil tým, že poškodený bol v dobe skutku pod vplyvom alkoholu, pohyboval sa mimo zastavaného územia obce bez reflexných prvkov a k dopravnej nehode došlo v neskorých nočných hodinách. Podľa názoru súdu uvedené predstavuje spoluzavinenie poškodeného na dopravnej nehode 65%.

Hlavnou a jednoznačnou príčinou nehody, na základe ktorej poškodený Jozef Jendrašík prišiel o život, bola neprimeraná rýchlosť v danom úseku. Samotný súd konštatoval, že o výrazné prekročenie rýchlosti ide už v tom prípade, keď je rýchlosť prekročená o viac ako 10 km/h, čo v danom prípade splnené bolo. Rýchlosť bola obžalovaným prekročená o 15 km/h. Teda súd na jednej strane konštatuje, že obžalovaný

výraznou mierou prekročil rýchlosť a na strane druhej väčšiu polovicu, dokonca až vo výške 65 %, dáva práve poškodenému V. V.. Takéto konštatovania sú vo vzájomnom rozpore. Na jednej strane nemožno konštatovať závažné porušenia určitých pravidiel a len podľa vlastného uváženia potom konštatovať, že na jednej strane došlo k takému konaniu, ktoré odôvodňuje určitú mieru spoluviny na 65 % a zároveň konštatovať, že aj na druhej strane došlo k závažnému porušeniu zákona o cestnej premávke, pričom v tomto prípade to teda už nie je také závažné (hoci je to tvrdené) a miera spoluviny, napriek tomu, je stanovená na 35 %.

Je nepochybné, že základnou príčinou dopravnej nehody, pri ktorej bol usmrtený V. V., bola neprimeraná rýchlosť, ktorá bola prekročená vo výraznej miere. Taktiež aj zo záverov znaleckého dokazovania znalcom z odboru dopravy Ing. L. nepochybné vyplýva, že základnou príčinou bolo nesprávne vedenie motorového vozidla, kde obžalovaný prekročil rýchlosť a plne sa nevenoval vedeniu motorového vozidla tak, aby dokázal včas reagovať na prekážku a to vzhľadom na poveternostné a rozhľadové možnosti. Základnou príčinou nehody a usmrtenia Jozefa Jendrašika teda bolo práve prekročenie rýchlosti obžalovaným a nie alkohol u Jozefa Jendrašika, čo vyplýva zo záverov znaleckého posudku znalca Ing. L.. Vzhľadom na takýto záver je potom logické, že miera spoluviny bude teda vyššia u obžalovaného ako u poškodeného. Nemožno tiež opomenúť skutočnosť, že podľa záverov znaleckého posudku V. nevytvoril obžalovanému ako vodičovi náhlu prekážku. Ak by obžalovaný v čase dopravnej nehody bol osobné motorové vozidlo viedol predpísaným spôsobom, bol by sa venoval vedeniu motorového vozidla a vedenie vozidla by prispôbil rozhľadovým možnostiam, ku zrážke by ani nemuselo dôjsť. Je potom nepochopiteľné, na základe akých úvah dospel okresný súd k miere spoluzavinenia u V. V. až vo výške 65 %, pričom práve on mal byť poškodeným a nie hlavnou príčinou dopravnej nehody. Hlavnou príčinou boli dôvody na strane obžalovaného. V tejto časti potom považuje rozsudok okresného súdu za nepreskúmateľný, nakoľko nie je zrejmé, potom na základe čoho miera spoluzavinenia poškodeného V. V. bola stanovená na 65 %. Nikde nie je napísané, že osoba sa nemôže pohybovať mimo zastavaného územia neskoro v noci. Takéto konanie nikomu nemôže byť dávané za významnú mieru spoluzavinenia, ktorá dokonca prevyšuje mieru zavinenia na strane vodiča motorového vozidla, ktorý preukázateľne porušil viacero ustanovení zákona o cestnej premávke.

Dostatočné a presvedčivé odôvodnenie rozhodnutia je v demokratickom právnom štáte základnou podmienkou legitimity každého rozhodnutia súdu. Iba ak je rozhodnutie súdu dostatočne, racionálne a presvedčivo odôvodnené, má verejná moc morálne právo vynucovať jeho rešpektovanie a adresáti rozhodnutia majú morálnu povinnosť ho rešpektovať. Ak súd takto nedokáže odôvodniť svoje rozhodnutie, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné, teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve a nelegitímne. Vo vzťahu k určeniu miery spoluzavinenia 65 % na dopravnej nehode poškodeným V. V. odôvodnenie rozhodnutia okresného súdu uvádzaným požiadavkám na odôvodnenie rozhodnutia nevyhovuje.

Z vyššie uvedených dôvodov žiada, aby krajský súd napadnutý rozsudok vo výrokoch o náhrade škody zrušil a následne vo veci sám rozhodol tak, že poškodeným prizná nároky na náhradu škody v plnej ním uplatnenej výške.

Verejné zasadnutie o odvolaniach obžalovaného a poškodených V. V., F. V., V. Z. a F. G. sa pred odvolacím krajským súdom konalo za prítomnosti obžalovaného, jeho obhajcu, prokurátora a splnomocnenca poškodených. Prokurátor na konanom verejnom zasadnutí navrhol odvolanie obžalovaného zamietnuť ako nedôvodné. Pokiaľ ide o odvolania poškodených, s týmito sa stotožňuje v tej časti, že okresný súd nesprávne vyhodnotil pomer zavinenia na dopravnej nehode obžalovaným a nebohým, zavinenie vodiča je vždy vyššie, týmto sa mal spracovať aj okresný súd. Preto žiadal, aby odvolací súd prehodnotil percentuálnu mieru zavinenia zo strany obžalovaného a nebohého a následne nanovo rozhodol o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody. Splnomocnenec poškodených sa v celom rozsahu pridržiaval písomne podaného odvolania a konečného návrhu v ňom učeného. Dal do pozornosti rozhodnutie Krajského súdu v Žiline, sp.zn. 9Co/136/2022, v ktorej veci zastupoval a kde sa jednalo o poškodeného, ktorý opitý ležal na ceste. Obhajca obžalovaného sa v celom rozsahu pridržiaval písomne podaného odvolania a v ňom uvedených dôvodov. Zastáva názor, že okresný súd správne vyhodnotil mieru zavinenia obžalovaného a poškodeného na dopravnej nehode, resp. následku, pričom vychádzal z vypracovaného znaleckého posudku. Poškodený nebohý obžalovanému vytvoril náhlu prekážku. Obžalovaný je pripravený nahradiť spôsobenú škodu, aj keď si je vedomý, že spôsobené následky nie je možné úplne odstrániť. Ak by obžalovanému bol uložený trest na slobode, mal by možnosť rýchlejšie splatiť škodu. Obžalovaný má po dopravnej nehode traumy z toho, čo sa stalo. Obžalovaný na záver vyslovil, že mu je veľmi ľúto, čo sa stalo.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací podľa § 317 ods. 1 Tr. por. preskúmal zákonnosť a odôvodnenosť napadnutých výrokov rozsudku, proti ktorým odvolatelia (obžalovaný a poškodení) podali odvolanie, ako aj správnosť postupu konania, ktoré im predchádzalo, pričom prihliadal aj na chyby, ktoré odvolaním neboli vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. Zistil potom, že odvolania podané obžalovaným Y. N. a poškodenými V. V., F. V., V. Z., F. G., boli podané oprávnenými osobami (obžalovaným a poškodenými), v zákonom stanovenej lehote, proti výrokom, proti ktorým sú prípustné (obžalovaný proti výroku o treste a poškodení proti výroku o náhrade škody) a pokiaľ ide o odvolanie obžalovaného proti výroku o treste odňatia slobody v prospech obžalovanej, toto krajský súd vyhodnotil ako dôvodné a odvolania poškodených vyhodnotil ako čiastočne dôvodné, a to aj z dôvodov, ktoré uvádzali poškodení.

Krajský súd po preskúmaní predloženého spisu primárne zistil, že procesný postup súdu prvého stupňa, ktorý predchádzal napadnutým výrokom o treste a o náhrade škody, bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný Y. N. na hlavnom pojednávaní pred súdom prvého stupňa urobil vyhlásenie o priznaní viny podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., odvolací súd preskúmal zákonnosť postupu okresného súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o prijatí vyhlásenia obžalovaného. Zistil, že v tomto smere konal súd prvého stupňa správne a neporušil žiadne procesné ustanovenie. Obžalovaný dal vyhlásením o vine dostatočne najavo, že žiadnym spôsobom nenamieta skutkové a právne závery obžaloby. Priznanie viny bolo teda súdom prvého stupňa prijaté v súlade so zákonom a stalo sa nemenným. Priznanie obžalovaného k spáchaniu trestnej činnosti a vyhlásenie o priznaní viny, je podporené aj ďalšími v konaní vykonanými dôkazmi, a to závermi znaleckého posudku vypracovaného Ing. V. L., znalcom z odboru cestnej dopravy a jeho výpoveďou, závermi znaleckého posudku vypracovaného zo súdnej pitvy nebohého V. V. znalcom W. J. O., PhD., výpoveďami svedkov W. J., X. N., I. K., M. N., X. O., B. M., listinnými dôkazmi (záznamom z dopravnej nehody, zápisnicou o obhliadke miesta cestnej dopravnej nehody s fotodokumentáciou vrátane náčrtku miesta dopravnej nehody). Zákonným bol potom ďalší postup súdu prvého stupňa, keď nevykonal dokazovanie v rozsahu priznanej viny a vykonal len dokazovanie ohľadne uloženia trestu obžalovanému Y. N. a ohľadne rozhodnutia o uplatnených nárokoch poškodených na náhradu škody. Stavu veci a zákonu zodpovedá aj právna kvalifikácia skutku ako prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák., nakoľko obžalovaný inému z nebanlivosti spôsobil smrť a taký čin spáchal závažnejším spôsobom konania - porušením dôležitej povinnosti uloženej mu podľa zákona a s odkazom na okresným súdom v tomto ohľadne správne uvedenú argumentáciu na str. 3 až 4 odôvodnenia napadnutého rozsudku. Okresný súd tiež na str. 4 odôvodnenia napadnutého rozsudku dospel k správnejmu záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné podmienky na aplikáciu § 10 ods. 2 Tr. zák. (uplatnenie tzv. materiálneho korektívu). S poukazom na kritériá vymedzené v § 10 ods. 2 Tr. zák. (spôsob vykonania činu a jeho následky, okolnosti, za ktorých bol čin spáchaný, mieru zavinenia a pohnútku páchatel'a) nemožno konštatovať, že závažnosť činu je nepatrná. Následkom protiprávneho konania obžalovaného je ten najzávažnejší a neodstrániteľný následok smrť nebohého V. V., k spôsobeniu tohto následku došlo porušením dôležitej povinnosti obžalovaným ako vodičom podľa § 138 písm. h) Tr. zák. prekročením rýchlosti o 15 km/h a nesporne je tu vyššia miera zavinenia obžalovaného na dopravnej nehode ako nebohého.

Ako už bolo vyššie uvedené, s ohľadom na prijaté vyhlásenie o vine obžalovaným, ktorého dôsledkom je jeho neodvolateľnosť a v tomto rozsahu nenapadnuteľnosť odvolaním ani dovolaním okrem dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., obžalovaný svoje odvolanie obmedzila len vo vzťahu k výroku o treste (a to konkrétne vo vzťahu k výroku o uložení trestu odňatia slobody so zaradením do ústavu na výkon trestu odňatia slobody, keď obžalovaný nenamieta výmeru trestu odňatia slobody a namieta uloženie tohto trestu ako nepodmienečného a má za to, že v jeho prípade mal byť tento trest ukladaný s podmiennečným odkladom na skúšobnú dobu), čím bola determinovaná aj prieskumná činnosť odvolacieho krajského súdu na podklade odvolania obžalovaného len vo vzťahu k tomuto výroku a vo vzťahu ku konaniu, ktoré tomuto výroku predchádzalo.

Reagujúc na odvolacie námietky obžalovaného vo vzťahu k výroku o treste, keď obžalovaný namieta uloženie nepodmienečného trestu odňatia slobody ako neprímerane prísneho, nespravodlivého a nezohľadňujúceho dôsledne ustanovenia o ukladaní trestu, zásady ukladania trestov, účel trestu, bezúhonný spôsob života obžalovaného, spoluzavinenie nebohého V. V. na vzniku dopravnej nehody a jej následku, odvolací súd predovšetkým uvádza, že prvostupňový súd v tomto smere vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom na rozhodnutie. V odôvodnení rozsudku poukázal na konkrétne dôkazy vykonané ohľadne rozhodnutia o uložení trestu obžalovanému, ako aj na konkrétne skutočnosti z

týchto dôkazov vyplývajúce, avšak tieto nesprávne vyhodnotil pre účely uloženia trestu obžalovanému za spáchanú trestnú činnosť v kontexte zásad ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne s prihliadnutím na § 34 ods. 5 Tr. zák. ako aj v kontexte účelu trestu, čo malo v konečnom dôsledku za následok uloženie neprimeraného trestu obžalovanému.

Súd prvého stupňa pri ukladaní trestu obžalovanému Y. N. správne zistil poľahčujúcu okolnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (obžalovaný sa priznal k spáchaniu trestnej činnosti a jej spáchanie úprimne oľutoval). Zároveň u obžalovaného správne konštatoval poľahčujúcu okolnosť aj podľa § 36 písm. j) Tr. zák. (obžalovaný pred spáchaním skutku viedol riadny život), keď v prípade obžalovaného sa jedná o doposiaľ netrestanú osobu, pred spáchaním skutku nebol priestupkovo riešený, negatívne poznatky na jeho osobu neboli zistené ani z miesta bydliska, pracoval. Zároveň u obžalovaného správne dospel k záveru o neexistencii príťažujúcich okolností podľa § 37 Tr. zák. U obžalovaného predstavuje pomer poľahčujúcich okolností a príťažujúcich okolností 2 : 0 (čo následne odôvodňovalo ukladanie trestu odňatia slobody s použitím § 38 ods. 3 Tr. zák.) v zákonom určenej trestnej sadzbe trestu odňatia slobody, ako správne uviedol okresný súd, pričom obžalovanému bol uložený trest odňatia slobody na úplne dolnej hranici trestnej sadzby trestu odňatia slobody vo výmere 2 (dva) roky, vo vzťahu ku ktorej výmere obžalovaný výslovne v odôvodnení odvolania uvádza, že túto nenamieta (prokurátor odvolanie proti výroku o treste odňatia slobody v neprospech obžalovaného nepodal).

Zohľadniac zásady ukladania trestov podľa § 34 Tr. zák., osobitne kritériá uvedené v § 34 ods. 5 Tr. zák. a účel trestu, s prihliadnutím na zistenia týkajúce sa osoby obžalovaného a spáchanej trestnej činnosti podstatné pre rozhodovanie o treste ako tieto vyplynuli z vykonaného dokazovania, teda predovšetkým okolnosti prípadu (s prihliadnutím aj na spoluzavinenie nebohého V. V. na dopravnej nehode a jej následku), správanie sa obžalovaného po dopravnej nehode, jeho postoj k žalovanej trestnej činnosti, snahu ospravedlniť sa poškodenej rodine nebohého, aj jeho prejav na verejnom zasadnutí, kedy obžalovaný opätovne oľutoval svoje konanie, berúc do úvahy aj odvolacie námietky obžalovaného ohľadne uloženého nepodmienečného trestu odňatia slobody, ktoré krajský súd vyhodnotil ako dôvodné, dospel odvolací súd k záveru, že obžalovanému uložený nepodmienečný trest odňatia slobody je neprimerane prísny.

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo a v súlade so zákonom zohľadňovali konanie (spôsob spáchania činu) obžalovaného Y. N., jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti nápravy obžalovaného a v neposlednom rade i poľahčujúce okolnosti, pri absencii príťažujúcich okolností, ako aj mieru spoluzavinenia nebohého V. V. na vzniku dopravnej nehody a jej následku, vychádzajúc zo zásad pre ukladanie trestu podľa § 34 Tr. zák., ako aj účelu trestu, keď trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchaniu trestného činu (zásada proporcionálnosti trestu), ale súčasne musí zohľadňovať aj osobu páchatel'a, na dosiahnutie účelu trestu u obžalovaného je primeraným trestom trest odňatia slobody s podmienečným odkladom na skúšobnú dobu s probačným dohľadom a ktorý je aj objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti.

Krajský súd zastáva názor, že pri ukladaní trestu obžalovanému, súd prvého stupňa neprimerane favorizoval skutočnosti dôležité pre ukladanie trestu obžalovanému v neprospech obžalovaného (najmä spôsobenie toho najzávažnejšieho následku - smrti, aj keď odvolací súd tento najzávažnejší následok žiadnym spôsobom nehodná bagatelizovať a zľahčovať a takýto objektívne existujúci následok plne berie do úvahy, ako aj spáchanie trestného činu porušením dôležitej povinnosti podľa § 138 písm. h) Tr. zák. prekročením maximálne povolenej rýchlosti o 15 km/h, či spáchanie troch priestupkov obžalovaným ako vodičom po dopravnej nehode, z tohto v dvoch prípadoch prekročením maximálne povolenej rýchlosti) a na strane druhej nedostatočne zohľadnil skutočnosti v prospech obžalovaného, aj keď tieto konštatoval v odôvodnení rozsudku (vysoká miera spoluzavinenia nebohého V. V. na vzniku dopravnej nehody a následku smrti, predchádzajúci bezúhonný spôsob života obžalovaného Y. N., ktorý doposiaľ nebol odsúdený pre spáchanie trestného činu, do spáchania skutku nebol riešený v priestupkovom konaní, neboli o ňom zistené žiadne negatívne poznatky z miesta bydliska, riadne pracoval, jeho kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti od začiatku, snahu ospravedlniť sa rodine nebohého, vedomie si povinnosti nahradiť poškodenú škodu, existenciu poľahčujúcich okolností pri absencii príťažujúcich okolností, vyhlásenie o priznaní viny na prvom hlavnom pojednávaní, spáchanie nedbanlivostného trestného činu, miera porušenia povinností vodiča obžalovaným, v dôsledku čoho došlo k vzniku dopravnej nehody). Pri ukladaní trestu obžalovanému nie je správnym neprimerane favorizovať a zvýrazňovať len určité skutočnosti významné pre ukladanie trestu obžalovanému, ale treba

zobrať do úvahy všetky skutočnosti a zistenia významné pre ukladanie trestu obžalovanému, tak v prospech, ako aj v neprospech obžalovaného. Aj na tomto mieste krajský súd opakuje, že si je vedomý nezvratného následku v podobe smrti nebohého V. V. v dôsledku poranení, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, ale pri ukladaní trestu obžalovanému treba v rovnováhe vyhodnotiť všetky skutočnosti, na podklade ktorých súd rozhoduje o druhu a výmere trestu.

Krajský súd sa stotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného, že nepodmienečný trest odňatia slobody ako najprísnejší druh trestu možno uložiť len vtedy, ak účel trestu nemožno dosiahnuť iným spôsobom, pričom nepodmienečný trest odňatia slobody má medzi ostatnými trestami postavenie „ultima ratio“, čiže krajného, posledného prostriedku nápravy páchatel'a, pokiaľ zlyhali ostatné možnosti uloženia trestu alebo sú neúčelné vzhľadom na osobu páchatel'a, či uloženie iného ako nepodmienečného trestu odňatia slobody by dostatočne nezohľadňovalo závažnosť a okolnosti spáchanej trestnej činnosti.

V nadväznosti na uvedené, krajský súd v okolnostiach tohto prípadu primárne poukazuje na vysokú mieru spoluzavinenia nebohého na vzniku dopravnej nehody a jej následku smrti. Aj keď krajský súd týmto žiadnym spôsobom nebagatelizuje zavinenie obžalovaného Y. N. na vzniku dopravnej nehody (veď obžalovaný aj bol uznaný vinným z prečinu usmrtienia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a/ Tr. zák. s poukazom na § 138 písm. h) Tr. zák.), bol to práve nebohý V. V., kto podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy R. V. L. vytvoril kolíznú situáciu. Vstup chodca na vozovku a následné prebiehanie na druhú stranu bol nesprávny prvok v správaní chodca, keď chodec neprechádzal cez vozovku bez nebezpečenstva, pričom tento prvok vytvoril kolíznú situáciu a podieľal sa na technickej príčine vzniku dopravnej nehody. Chodec vstúpil do vozovky tak, že nútil vodiča k intenzívnemu brzdeniu, čím vytvoril kolíznú situáciu. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na výpovede priamych svedkov nehody k správaniu sa nebohého tesne pred dopravnou nehodou, a to svedkov W. J. a X. N.. M. W. J. k tomuto v prípravnom konaní dňa 24.5.2022 vypovedala: „... Ako sme zastavili, tak som videla, že z pravých dverí pred nami stojaceho vozidla vybehol V. V., ktorého som si pamätala zo zrazu. Tohto som videla zreteľne, nakoľko sme ho osvecovali svetlami nášho vozidla. Tento náhle vybehol, pričom bol pravým bokom otočený smerom k nám a čelom do cesty. Bez toho, aby sa na malú chvíľu zastavil, okamžite po tom, ako vystúpil, sa rozbehol do cesty a bežal na opačnú stranu...“ Svedok X. N. pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 24.5.2022 vypovedal: „...Takmer okamžite po tom, ako som odstavil za vozidlom BMW, otvorili sa jeho zadné pravé dvvere, z ktorých vystúpil V.. Tento hneď po tom, ako vystúpil, tak sa otočil smerom do cesty a bez toho, aby sa pozrel, začal bežať krížom cez cestu...“ Nemožno tiež opomenúť závery znaleckého posudku znalca MUDr. J. O., PhD. Podľa zistení znalca koncentrácia alkoholu v krvi nebohého V. V. zodpovedala hodnotám otravy alkoholom (t.j. 3,00 až 3,99 g/kg). Rozpoznávacie funkcie a motorické schopnosti V. V. boli v čase smrti značne ovplyvnené pozitívnym alkoholom, t.j. postihnutý nevedel vyhodnotiť riziko prichádzajúceho auta a dostatočne včas sa vyhnúť zrážke s osobným motorovým vozidlom. Zistená koncentrácia alkoholu v jeho krvi sa jednoznačne negatívne podieľala na ovplyvnení jeho konania a správania sa tesne pred vznikom dopravnej nehody.

Krajský súd ďalej uvádza, že obžalovaný sa dopustil nedbanlivostného prečinu. Doposiaľ nebol odsúdený pre spáchanie trestného činu a do spáchania skutku ani priestupkovo riešený, nie sú o ňom známe negatívne poznatky z miesta bydliska, obžalovaný riadne pracuje. Aj keď sa obžalovaný po spáchaní skutku v súvislosti s vedením vozidla dopustil troch priestupkov a z tohto v dvoch prípadoch prekročením rýchlosti, vzhľadom na výšku uložených pokút 20,- Eur a 100,- Eur nemožno činiť záver o spáchaní závažných priestupkov (navyše bez uloženia sankcie zákazu činnosti viesť motorové vozidlá). Krajský súd v žiadnom prípade nehodlá bagatelizovať porušenia povinností vodiča, resp. dopravných predpisov, ktoré boli príčinou vzniku dopravnej nehody zo strany obžalovaného, v súvislosti s ukladaním trestu obžalovanému je však potrebné zohľadniť aj povahu a závažnosť týchto porušení. Zavinenie obžalovaného na dopravnej nehode spočívalo v tom, že oneskorene reagoval na vstup chodca (nebohého) na vozovku. Aj keď u obžalovaného zavinenie na dopravnej nehode ďalej spočívalo v prekročení maximálne povolenej rýchlosti a uvedené aj bolo dôvodom právnej kvalifikácie jeho protiprávneho konania ako trestného činu spáchaného závažnejším spôsobom konania v dôsledku porušenia dôležitej povinnosti, je potrebné zohľadniť, do akej miery obžalovaný prekročil maximálne povolenú rýchlosť, a to o 15 km/h. Obžalovaný nemal evidovaný záznam o spôsobení inej dopravnej nehody. Doposiaľ mu nebola uložená ani najprísnejšia sankcia v súvislosti s vedením vozidla, a to zákaz činnosti vedenia motorového vozidla na určitú dobu.

Ako už bolo uvedené vyššie, obžalovaný Y. N. v tejto trestnej veci na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom učinil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., ktoré okresný súd prijal a obžalovaného uznal vinným v zmysle podanej obžaloby. Krajský súd si je vedomý toho, že v takomto prípade vyhlásenia o vine obžalovaným môže mu byť uložený trest odňatia slobody aplikujúc ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, teda znížený až o jednu tretinu pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody (Stanovisko trestnoprávneho kolégia Najvyššieho súdu SR č. 44 publikované v Zbierke Stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 5/2017). Aj v prípade vyhlásenia viny však obžalovaný automaticky nemá nárok na postup pri ukladaní trestu odňatia slobody podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam, teda znížený pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody až o jednu tretinu. Nakoľko sa jedná len o možnosť, súd musí vždy skúmať, či sú tu splnené zákonné podmienky pre postup pri ukladaní trestu podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam. V danom prípade krajský súd zistil viaceré konkrétne skutočnosti, pre ktoré u obžalovaného by nezodpovedalo stavu veci a zákonu ukladať mimoriadne znížený trest odňatia slobody aplikujúc zákonné ustanovenie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam (spôsobenie neodstrániteľného následku v podobe smrti inej osoby, porušenie povinnosti vodiča obžalovaným závažným spôsobom, a to viacerých povinností).

Obžalovaný však nepochybne na hlavnom pojednávaní pred okresným súdom učinil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., čo pri ukladaní trestu obžalovanému nemožno ponechať bez povšimnutia. Pri určovaní výmery trestu nemožno dať na jednu úroveň páchatel'a trestného činu, ktorý vyhlásil, že je vinný zo spáchania trestného činu, v dôsledku čoho nebolo nutné v konaní pred súdom ďalej vykonávať dokazovanie ohľadne viny obžalovaného, ktorý súčasne takýmto spôsobom prejavil kritický postoj k spáchanej trestnej činnosti, jej spáchanie úprimne oľutoval a páchatel'a, ktorý spáchanie skutku popiera a v konaní pred súdom bolo nutné vykonať celé dokazovanie ohľadne viny obžalovaného. Vzhľadom k tomu, že obžalovaný hneď v úvode prvého hlavného pojednávania urobil vyhlásenie o vine podľa § 257 ods. 1 písm. b) Tr. por., spáchanie trestnej činnosti v priebehu celého trestného konania úprimne ľutuje, prejavil snahu ospravedlniť sa rodine nebohého, krajský súd aj túto skutočnosť zohľadnil pri ukladaní trestu obžalovanému v tom smere, že mu v konečnom dôsledku uložil trest odňatia slobody s podmieneným odkladom na skúšobnú dobu.

Vo všeobecnosti platí, že ak obžalovaný na prvom hlavnom pojednávaní v jeho úvode učiní vyhlásenie o vine, uvedené sa nepochybne v pozitívnom smere v konečnom dôsledku zohľadní pri ukladaní trestu obžalovanému (odpadá nutnosť vykonania dokazovania o vine obžalovaného na hlavnom pojednávaní). V tejto súvislosti však nemožno opomenúť, že v prípade vyhlásenia viny obžalovaný nemá žiadnu istotu, že súd mu uloží trest odňatia slobody mimoriadne znížený pod dolnú hranicu zákonom určenej trestnej sadzby trestu odňatia slobody, a to dokonca až o jednu tretinu postupujúc podľa § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 Tr. zák. per analogiam (na uvedené nemá obžalovaný priamo zo zákona nárok). V prípade uznania viny obžalovaný neodvolateľne prijíma všetky právne účinky uznania viny (neodvolateľnosť vyhlásenia, nevykonanie dokazovania v rozsahu uznannej viny, obmedzenie opravného prostriedku v tomto rozsahu na dovolanie len pre závažné porušenie práva na obhajobu) bez toho, aby bolo akýmkoľvek spôsobom predznamenané rozhodnutie súdu o druhu a výške uloženého trestu, čo zdôraznil aj Najvyšší súd SR v rámci už vyššie uvedeného Stanoviska.

Z vyššie podrobne a konkrétne uvedených dôvodov, potom krajský súd na podklade odvolania obžalovaného proti výroku o treste (a to proti výroku o treste odňatia slobody), ktoré vyhodnotil ako dôvodné, napadnutý rozsudok Okresného súdu Námestovo, sp.zn. 6T/64/2022 zo dňa 15.11.2022 z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. e), ods. 2 Tr. por. zrušil v časti - vo výroku o treste odňatia slobody vo výmere 2 roky so zaradením na jeho výkon do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia a následne postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám uložil obžalovanému podľa § 149 ods. 2 Tr. zák., § 38 ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. j), l) Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere 2 roky a jeho výkon mu za splnenia zákonných podmienok podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák., § 51 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. podmienenčne odložil na skúšobnú dobu 5 rokov s probačným dohľadom, keď skúšobnú dobu bolo možné obžalovanému určiť na 1 rok až 5 rokov (určenie maximálnej skúšobnej doby na 5 rokov je odôvodnené závažnosťou trestnej činnosti v jej následku, ktorým je smrť inej osoby, spáchanie trestnej činnosti obžalovaným závažnejším spôsobom konania, spáchanie priestupkov v súvislosti s vedením motorového vozidla po spáchaní skutku). Súčasne nad obžalovaným určil probačný dohľad, nakoľko u obžalovaného sa jedná o mladého vodiča, u ktorého okrem zavinenia tejto dopravnej nehody s najzávažnejším následkom smrti bolo zaregistrované po dopravnej nehode aj spáchanie priestupkov

v súvislosti s vedením motorového vozidla, a preto na ďalšiu nápravu a prevýchovu obžalovaného bude nutné ďalej pôsobiť nielen plynutím skúšobnej doby, ale aj aktívnym pôsobením dohľadu probačným a mediačným úradníkom nad obžalovaným a jeho ďalším správaním. Ako súčasť probačného dohľadu podľa § 51 ods. 2 Tr. zák. a § 51 ods. 4 písm. d) Tr. zák. obžalovanému uložil aj povinnosť nahradiť v skúšobnej dobe poškodeným V. V., F. V., V. Z. a F. G. spôsobenú škodu a podľa § 51 ods. 4 písm. f) Tr. zák. tiež povinnosť osobne sa ospravedlniť poškodeným V. V., F. V., V. Z. a F. G..

Uloženie trestu zákazu činnosti vodiča na dobu 4 roky (proti ktorému výroku o treste zákazu činnosti sa ani obžalovaný, ani prokurátor neodvolali) v kombinácii s trestom odňatia slobody s podmieneným odkladom na maximálnu skúšobnú dobu s probačným dohľadom podľa názoru krajského súdu je objektívnym vyjadrením spáchanej trestnej činnosti, zodpovedá naplneniu individuálnej a generálnej prevencie a povedie aj k dosiahnutiu účelu trestu u obžalovaného.

Krajský súd sa stotožňuje s odvolacou námietkou obžalovaného, že v súvislosti s rozhodovaním o uložení trestu obžalovanému, okresný súd nesprávne zohľadnil kamerový záznam predložený poškodeným V. V. okresnému súdu dňa 24.10.2022 a ktorý má podľa tvrdenia menovaného zachytávať nebezpečnú a agresívnu jazdu obžalovaného neskôr po dopravnej nehode. Jedná sa totiž o taký dôkaz, ktorý nebol vykonaný na hlavnom pojednávaní, pričom súd môže pri svojom rozhodovaní zohľadňovať len také dôkazy, ktoré boli vykonané na hlavnom pojednávaní (§ 278 ods. 2 Tr. por.). Krajský súd poznamenáva, že pokiaľ sa v rámci prípravy verejného zasadnutia oboznámil s týmto dôkazom, za účelom zvolenia ďalšieho prípadného procesného postupu vo vzťahu k tomuto dôkazu, zistil, že kamerový záznam neobsahuje preukázateľný dôkaz o tom, kto bol v tom čase vodičom vozidla.

Ďalej pokiaľ poškodený V. V. krajskému súdu dňa 23.5.2023, t.j. pred konaním verejného zasadnutia doručil písomné podanie, v ktorom na základe svojho videnia veci spochybňuje závery znaleckého dokazovania, skutkové zistenia súdu prvého stupňa ohľadne viny obžalovaného a právnu kvalifikáciu skutku, ohľadne uvedeného krajský súd poznamenáva, že v danom prípade boli odvolania podané len čo do výroku o treste a čo do výroku o náhrade škody, teda krajský súd nie je oprávnený v tomto konaní preskúmať správnosť výroku o vine v intenciách písomného podania poškodeného. Nakoľko obžalovaný pred okresným súdom učinil vyhlásenie o priznaní viny, výrok o vine nie je možné napadnúť odvolaním (§ 257 ods. 5 Tr. por.).

V rámci odvolacieho konania sa krajský súd ďalej zaoberal odvolaniami poškodených V. V., F. V., V. Z. a F. G., ktorí podali odvolanie proti výroku o náhrade škody. Poškodení konkrétne namietali výšku priznanej náhrady škody z dôvodu, že podľa ich názoru okresný súd nesprávne vyhodnotil mieru spoluzavinenia nebohého V. V. na dopravnej nehode a potom im neprimerane krátil uplatnené nároky na náhradu škody.

Podľa § 287 ods. 1, veta prvá Tr. por. ak súd odsudzuje obžalovaného pre trestný čin, ktorým spôsobil inému škodu uvedenú v § 46 ods. 1, uloží mu spravidla v rozsudku, aby ju poškodenému nahradil, ak bol nárok riadne a včas uplatnený.

Podľa § 46 ods. 1, veta prvá Tr. por. poškodený je osoba, ktorej bolo trestným činom ublížené na zdraví, spôsobená majetková, morálna alebo iná škoda alebo boli porušené či ohrozené jej iné zákonom chránené práva alebo slobody.

Podľa § 46 ods. 3 Tr. por. poškodený, ktorý má podľa zákona proti obvinenému nárok na náhradu škody, ktorá mu bola spôsobená trestným činom, je tiež oprávnený navrhnúť, aby súd v odsudzujúcom rozsudku uložil obžalovanému povinnosť nahradiť túto škodu; návrh musí poškodený uplatniť najneskoršie do skončenia vyšetrovania alebo skráteného vyšetrovania. Z návrhu musí byť zrejmé, z akých dôvodov a v akej výške sa nárok na náhradu škody uplatňuje.

Vzhľadom na definíciu pojmu škoda (§ 46 ods. 1 Tr. por.) povinnosť rozhodnúť o jej náhrade v odsudzujúcom rozsudku, ak bol jej nárok riadne uplatnený, sa vzťahuje na škodu majetkovú, morálnu aj inú, aj na porušenie či ohrozenie iných zákonných práv alebo slobôd poškodeného s tým, že pojem „morálna škoda“ vo vzťahu k škodlivému následku spôsobenému trestným činom treba v prípade smrti vykladať v súlade s výkladom pojmu „nemajetková ujma“ v občianskom konaní.

Je zrejmé, že trestnoprávny pojem „škoda“ je obsahovo výrazne širší a obsiahlejší ako pojem „škoda“ v práve súkromnom. Trestné právo, a to predovšetkým v zmieňovanom ustanovení § 46 ods. 1 Tr. por. vychádza z pojmu škoda, resp. definuje jeho obsah nie v zmysle judikatúrou a právnu praxou prekonanej predstavy o škode ako zásahu výlučne do majetkových práv poškodeného, ale nazerá na škodu ako na protiprávny zásah do materiálnych i nemateriálnych práv, pričom výsledkom takéhoto zásahu môže byť logicky nielen ujma materiálna (majetková či peňažná), ale aj ujma nemateriálna (imateriálna), teda ujma či škoda, ktorá sa neprejaví vo sfére materiálnej, ale vo sfére inej, tvorenej všetkými ostatnými právami inej, nie materiálnej povahy, ktorým právny poriadok priznáva právnu ochranu a ich porušenie, resp. zásah do takýchto práv sankcionuje. Trestný poriadok teda vníma škodu ako škodu majetkovú, morálnu a inú, pričom obsahovo odkazuje na porušenie či ohrozenie iných zákonných práv alebo slobôd poškodeného s tým, že pojem „morálna škoda“ a „iná škoda“, vo vzťahu k škodlivému následku spôsobenému zavineným protiprávnym konaním sankcionovaným normami trestného práva, treba vnímať ako pojmy, ktoré sú v priamej súvislosti so všeobecným pojmom „nemajetková, resp. imateriálna ujma“ v práve civilnom, t.j. pojmom, ktorý je obsahovo natoľko rôznorodý, ako sú obsahovo rôznorodé zákonné práva a slobody, ktoré podliehajú zákonnej ochrane a zásah do ktorých je právom sankcionovaný (spravidla vo forme príkazu takýto zásah odstrániť/napraviť/zastaviť). S ohľadom na tieto skutočnosti, t.j. predovšetkým s ohľadom na imateriálny charakter týchto chránených práv, možno takúto (nemajetkovú) ujmu, ktorá takýmto porušením vznikla, peňažne len zmierniť, v žiadnom prípade však nie reparaovať, a to s ohľadom na charakter týchto práv (protiprávny zásah, ktorým došlo k porušeniu zdravia či cti fyzickej osoby, nie je možné peniazmi, resp. peňažnou reparáciou napraviť, peňažná náhrada slúži len na prípadné zmiernenie následkov takéhoto konania).

Pri rozhodovaní o nároku na náhradu škody v adhéznom konaní je nutné rešpektovať hmotnoprávne ustanovenia osobitných predpisov, na ktorých je uplatnený nárok založený a ktorými sa tiež aj riadi. Tieto predpisy špecificky upravujú vznik nároku na náhradu škody, jeho obsah a rozsah, spôsob náhrady. Potom aj pri rozhodovaní o neoprávnených zásahoch do osobnostných práv a právnych prostriedkoch nápravy sa rozhoduje podľa § 11 Občianskeho zákonníka a nasl. (ďalej len OZ).

Podľa § 11 OZ fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13 ods. 1 OZ fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jeho osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa § 13 ods. 2 OZ pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa odseku 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jeho vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa § 13 ods. 3 OZ výšku náhrady podľa odseku 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Úprava ochrany súkromia, vrátane rodinného súkromia, vychádza zo zásady, že do súkromného života osoby sa nesmie neoprávnene zasahovať a nesmie sa jej súkromnému životu spôsobiť žiadna ujma. Funkciou práva na súkromie je totiž zabezpečiť pre fyzickú osobu nerušenosť súkromnej sféry, v ktorej by mohla všestranne rozvíjať svoju osobnosť. Ústava Slovenskej republiky zároveň rodinný život priraduje k súkromnému životu, pričom toto priradenie treba interpretovať tak, že rodinný život a právo na jeho ochranu sú súčasťou súkromia. Ústava chráni aj súkromie fyzickej osoby v jej rodinných vzťahoch voči iným fyzickým osobám, čo v sebe zahŕňa vzťahy sociálne, kultúrne, ale aj morálne, či materiálne. Zásahy do týchto vzťahov, ktoré sú neoprávnené, možno kvalifikovať ako zásahy do rodinného života - do rodinného súkromia. V prípade, že medziľudské väzby tvoriace základ a rámec súkromného života jednotlivca dosahujú určitú intenzitu a vykazujú určité ďalšie charakteristiky, môže takouto deštrukciou vzťahov dôjsť k neoprávnenému zásahu do práva na ochranu súkromia ako čiastkového práva na ochranu osobnosti za podmienky, že konanie pôvodcu zásahu je protiprávne, je objektívne spôsobilé do práva na ochranu osobnosti zasiahnuť a existuje príčinná súvislosť medzi protiprávnym zásahom do osobnosti fyzickej osoby objektívne spôsobilým vyvolať nemajetkovú ujmu, spočívajúcu v porušení alebo ohrození osobnosti fyzickej osoby a vznikom tejto nemajetkovej ujmy. Treba tiež uviesť, že právnym prostriedkom ochrany proti takému zásahu je práve návrh, ktorým sa fyzická osoba domáha

podľa ustanovení o ochrane osobnosti primeraného zadosťučinenia, ktoré môže mať i podobu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

S poukazom na vyššie uvedené je potrebné uzavrieť, že ustanovenia § 11 a nasl. OZ poskytujú právny základ nároku na náhradu nemajetkovej - imateriálnej ujmy spôsobenej jednotlivcovi usmrtením jeho blízkej osoby. Rešpektovanie súkromného života musí zahŕňať do určitej miery aj právo na vytváranie a rozvíjanie vzťahov s ďalšími ľudskými bytosťami. Súčasťou súkromného života je život rodiny, zahrňujúci i vzťahy medzi blízkymi príbuznými, hlavne vzťahy sociálne a morálne.

Súdna prax tuzemských súdov pripustila žaloby na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktoré si uplatňujú postihnuté blízke osoby, ktorých právo na súkromný a rodinný život bolo dotknuté úmrtím blízkej osoby. Je nepochybné, že úmrtie blízkej osoby predstavuje závažný zásah do práva na súkromie dotknutej fyzickej osoby, ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby.

Náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorej sa poškodení domáhali v prejednávanej veci, môže súd podľa § 13 ods. 2 OZ priznať vtedy, ak by sa morálna satisfakcia nezdala postačujúca, najmä ak bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Dôvody priznania náhrady sú v tomto ustanovení uvedené len demonštratívne. Zákon tu ustanovuje jedinou podmienku priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorá bude splnená vtedy, keď sa nemateriálne zadosťučinenie nezdá postačujúce.

Podmienkou priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch (t.j. materiálnej satisfakcie) je vždy - v závislosti na individuálnych okolnostiach daného prípadu - existencia závažnej ujmy. Za závažnú ujmu treba považovať ujmu, ktorú fyzická osoba vzhľadom na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo, intenzitu zásahu, jeho trvanie alebo dopad a dôsledky považuje za ujmu značnú. Pritom však nie sú rozhodujúce jej subjektívne pocity, ale objektívne hľadisko, teda to, či by predmetnú ujmu takto v danom mieste a čase (v tej istej situácii) vnímala aj každá iná fyzická osoba.

I keď samotné jednotlivé súčasti osobnosti fyzickej osoby a osobnostných práv, ktorým poskytuje ochranu § 11 OZ (ľudská dôstojnosť, česť, meno, vážnosť, súkromie a pod.) sú hodnoty, ktoré v podstate nemožno vyjadriť v peniazoch, to ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Priznanie zadosťučinenia v peniazoch predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok. Výšku náhrady tohto zadosťučinenia určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch nestanovuje. Ustanovenie 13 ods. 1 OZ stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami (§ 13 ods. 3 OZ - závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo) a z týchto musí pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Iné ako vyššie uvedené kritériá nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR z 18. februára 2010, sp.zn. 3Cdo/137/2008, kde bolo uvedené, že v prípade zásahu do práva na súkromie nie je zníženie dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere jedinou relevantnou formou závažnosti ujmy spôsobenej fyzickej osobe na chránených právach.

V zmysle vyššie uvedeného výkladu, krajský súd dospel k záveru, že konaním obžalovaného Y. N., ktorým naplnil skutkovú podstatu prečinu usmrtenia podľa § 149 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. v spojení s § 138 písm. h) Tr. zák. došlo k neoprávnenému zásahu do práva poškodených V. V., F. V. (rodičov nebohého), V. Z., F. G. (súrodencov nebohého) na ochranu osobnosti, konkrétne k zásahu do práva na súkromný a rodinný život ako jedného z čiastkových osobnostných práv fyzickej osoby, ktorému poskytuje ochranu ustanovenie § 11 OZ. Treba zdôrazniť, že rodinný život zahrňuje okrem iného vzťahy medzi najbližšími rodinnými príslušníkmi (deťmi, rodičmi, prarodičmi, súrodencami a pod.) bez ohľadu na skutočnosť, či spolu trvale žijú alebo nie, a protiprávne narušenie týchto rodinných vzťahov predstavuje neoprávnený zásah do práva na súkromný a rodinný život. V posudzovanom prípade tento zásah predstavovaný smrťou V. V. ml., krajský súd totožne s okresným súdom videl mimoriadne významným, veľmi hlbokým a nereparovateľným vo vzťahu k rodičom nebohého a jeho súrodencom. Ak totiž medzi fyzickými osobami existujú sociálne, morálne, citové a kultúrne vzťahy vytvorené v rámci ich súkromného a rodinného života (ktoré vzťahy aj boli aj v rámci dokazovania riadne preukázané a okresný

súd na tieto v podrobnostiach poukázal v odôvodnení rozsudku), môže porušením práva na život jednej z nich dôjsť k nedovolenému zásahu do práva na súkromie druhej z týchto osôb. Protiprávnym zásahom tretej osoby do práva na súkromie, resp. do práva na rodinný život môže byť ďalšiemu účastníkovi vzťahu spôsobená taká ujma, ktorá mu čiastočne alebo úplne bráni naplňať jeho citové potreby, t.j. nemajetková ujma postihujúca inú ako majetkovú sféru osobnosti, sféru osobnostnú, ku ktorej nepochybne patrí aj citová (emocionálna) sféra. Okresný súd potom postupoval správne, keď poškodeným V. V. a F. V. ako rodičom nebohého V. V. ml. a V. Z. a F. G. ako súrodencom nebohého priznal náhradu nemajetkovej ujmy, ktorú si vo vzťahu k obžalovanému uplatnili riadne a včas (do skončenia vyšetrovania, s uvedeným konkrétnou výškou a právneho dôvodu titulom nemajetkovej ujmy). Aj pre krajský súd tu z vykonaného dokazovania vyplývajú pevné rodinné a citové väzby rodičov a súrodencov k nebohému, ktoré boli budované od jeho narodenia spoločným fungovaním, keď nebohý doposiaľ žil s rodičmi v spoločnej domácnosti, mali medzi sebou vybudované dobré vzťahy, nebohý rodičom pomáhal s prácami okolo domu a hospodárstva, rovnako tak sestry nebohého, aj keď si už založili vlastné rodiny a odsťahovali sa z rodičovského domu, s nebohým ako s bratom udržiavali intenzívny kontakt a to aj vzhľadom na krátku vzdialenosť, v ktorej od seba bývali, mali medzi sebou dobré vzťahy, vzájomne si pomáhali. Práve smrťou nebohého sa tieto pevné citové rodičovské a súrodenecké väzby ukončili, s nemožnosťou ich opätovného obnovenia. Aj podľa názoru odvolacieho súdu žiadna forma morálneho zadosťučinenia podľa § 13 ods. 1 OZ by v danom prípade nepostačovala k tomu, aby bola primerane vyvážená a zmiernená vzniknutá nemajetková ujma na strane poškodených, ktorých právo na ochranu osobnosti bolo narušené takto zisteným zásahom s neodstrániteľnými následkami.

Odvolací súd sa pri úvahách o určení výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch riadil dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami (§ 13 ods. 3 OZ - závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo) a pri svojom rozhodovaní z nich vychádzal. Pri určení peňažnej náhrady v tomto prípade je potrebné konkrétne zohľadniť nenapraviteľný smrteľný následok vzniknutý v dôsledku protiprávneho konania obžalovaného, ako aj dôsledky, ktoré smrť V. V. ml. vyvolala u samotných poškodených. V tejto súvislosti treba poznamenať, že účelom finančného zadosťučinenia nie je kompenzovať poškodeným stratu blízkej osoby. Účelom finančného zadosťučinenia je do istej miery kompenzovať emocionálne útrapy poškodených. Odvolací súd pri určení výšky nemajetkovej ujmy v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva prihliadal aj na výšku náhrady priznávanú vnútroštátnymi súdmi v iných obdobných prípadoch, ktorými súd rozhodoval v civilnom konaní (napríklad rozsudok Okresného súdu Liptovský Mikuláš, č.k. 7C/276/2011-96 zo dňa 31.5.2012 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline, č.k. 5Co/315/2012-125 zo dňa 26.11.2020, rozsudok Okresného súdu Nitra, sp.zn. 14C/287/2013 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Nitre, sp.zn. 9Co/267/2016 zo dňa 11.5.2016, ale napríklad aj verdikt Európskeho súdu pre ľudské práva v prípade Kontrová proti Slovenskej republike, ktorým súd priznal sťažovateľke nemajetkovú ujmu v sume 25.000,- eur v súvislosti s neoprávneným zásahom nekonaním štátnych orgánov, ktoré v konečnom dôsledku viedlo spáchaním trestného činu k zásahu do jej osobnostných práv, ktoré boli zasiahnuté usmrtením jej oboch maloletých detí ich otcom). Vzhľadom na všetky okolnosti prípadu tak odvolací súd vychádzajúc z rámca rozhodovacej činnosti všeobecných súdov a ESLP považoval totožne s okresným súdom za primeranú náhradu nemajetkovej ujmy pre poškodené V. (sestry nebohého) pre každú vo výške 5.000,- eur. Odvolací súd vychádzal z úvah, že aj vzťah dospelých súrodencov medzi sebou je intenzívny (veď tento je budovaný od ich narodenia vzájomným spoložitím), ale intenzita tohto vzťahu sa mení v priebehu života dospievaním, osamostatnením a predpokladom vytvorenia inej funkčnej rodiny, kedy k oslabeniu tohto vzťahu istou významnejšou mierou dochádza práve odlúčením od kmeňovej rodiny a založením si vlastnej rodiny (sestry nebohého V. Z. a F. G. už majú založené vlastné rodiny, s ktorými žili mimo rodičovského domu, v ktorom býval nebohý s rodičmi, aj keď preukázateľne naďalej s nebohým udržiavali intenzívny kontakt, mali dobré rodinné vzťahy, sestry nebohého boli už primárne pripútané k týmto svojim novým rodinám, deťom a manželom). V prípade rodičov nebohého V. V. st. a F. V. krajský súd za primeranú výšku nemajetkovej ujmy považoval sumu pre každého po 10.000,- Eur, teda sumu vo výške dvojnásobku ako vo vzťahu k súrodencom nebohého. Výšku nemajetkovej ujmy 15.000,- Eur už krajský súd považoval za neprimerane vysokú. Nebohý nepochybne žil so svojimi rodičmi v spoločnej domácnosti, mali vytvorené pevné citové väzby, avšak vzhľadom na jeho vek a fázu života, tieto citové väzby sa postupne oslabovali tým, že nebohý ako dospelý mal už okrem rodinného života aj svoj vlastný život s priateľmi, svoje vlastné záujmy a aktivity mimo kmeňovej rodiny, navyše jeho rodičia boli vo veku a v zdravotnej kondícii, kedy neboli plne odkázaní na pomoc nebohého (aj keď nebohý nepochybne rodičom v domácnosti, okolo domu a na hospodárstve pomáhal).

Aj podľa názoru krajského súdu, poškodeným V. V. str., F. V., V. Z. a F. G. nie je možné náhradu nemajetkovej ujmy priznať v plnej takto vyššie určenej výške (t.j. rodičom každému po 10.000,- Eur a sestram každéj po 5.000,-Eur), a to z dôvodu spoluzavinenia nebohého na vzniku dopravnej nehody, ako na uvedené krajský súd v podrobnostiach už vyššie poukázal v súvislosti s rozhodovaním o ukladaní trestu obžalovanému. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje na § 441 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého, ak bola škoda spôsobená aj zavinením poškodeného, znáša škodu pomerne; ak bola škoda spôsobená výlučne jeho zavinením, znáša ju sám. Pri určení miery spoluzavinenia je pritom potrebné zohľadniť spôsob a mieru porušenia povinností jednej aj druhej strany a potom u každej určiť tomu zodpovedajúci podiel na vzniku následku. V tomto smere sa krajský súd stotožňuje s odvolacou námietkou poškodených, že nakoľko obžalovaný bol uznaný vinným z prečinu usmrtenia, je nelogickým postup okresného súdu, keď mieru zavinenia na dopravnej nehode u obžalovaného určil 35 % a u nebohého 65 % (teda u nebohého určil vyššiu mieru zavinenia ako u obžalovaného ako vodiča motorového vozidla). K tomuto krajský súd uvádza, že u obžalovaného ako primárneho vinníka dopravnej nehody, ktorý bol uznaný vinným z prečinu usmrtenia nebohého, musí byť miera zavinenia na dopravnej nehode vyššia ako u nebohého. Pri určení tejto konkrétnej miery účasti na zavinení dopravnej nehody, pritom krajský súd vychádzal z povahy a závažnosti porušenia povinností tak obžalovaným, ako aj poškodeným ako účastníkmi dopravnej nehody a v konečnom dôsledku zavinenie obžalovaného určil vo výške 60 % a u poškodeného 40 %. U obžalovaného zavinenie dopravnej nehody spočívalo v prekročení maximálne povolenej rýchlosti o 15 km/h a v oneskorenej reakcii na vzniknutú situáciu (nebohý podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy obžalovanému ako vodičovi nevytvoril náhlu prekážku). Pokiaľ ide o mieru zavinenia nebohého na vzniku dopravnej nehody, túto rozhodne treba vyhodnotiť ako vo významnej miere. Bol to práve nebohý V. V., kto podľa záverov znaleckého posudku znalca z odboru cestnej dopravy R.. V. L. vytvoril kolíznu situáciu. Vstup chodca na vozovku a následné prebiehanie na druhú stranu bol nesprávny prvok v správaní chodca, keď chodec neprechádzal cez vozovku bez nebezpečenstva, pričom tento prvok vytvoril kolíznu situáciu a podieľal sa na technickej príčine vzniku dopravnej nehody. Chodec vstúpil do vozovky tak, že nútil vodiča k intenzívnemu brzdeniu, čím vytvoril kolíznu situáciu. V tejto súvislosti krajský súd poukazuje aj na výpovede priamych svedkov nehody k správaniu sa nebohého tesne pred dopravnou nehodou a to svedkov W. J. a X. N.. M. W. J. k tomuto v prípravnom konaní dňa 24.5.2022 vypovedala: „... Ako sme zastavili, tak som videla, že z pravých dverí pred nami stojaceho vozidla vybehol V. V., ktorého som si pamätala zo zrazu. Tohto som videla zreteľne, nakoľko sme ho osvecovali svetlami nášho vozidla. Tento náhle vybehol, pričom bol pravým bokom otočený smerom k nám a čelom do cesty. Bez toho, aby sa na malú chvíľu zastavil, okamžite po tom, ako vystúpil, sa rozbehol do cesty a bežal na opačnú stranu....“ Svedok X. N. pri výsluchu v prípravnom konaní dňa 24.5.2022 vypovedal: „...Takmer okamžite po tom, ako som odstúpil za vozidlom BMW, otvorili sa jeho zadné pravé dvere, z ktorých vystúpil V.. Tento hneď po tom, ako vystúpil, tak sa otočil smerom do cesty a bez toho, aby sa pozrel, začal bežať krížom cez cestu....“ Nemožno tiež opomenúť závery znaleckého posudku znalca MUDr. J. O., PhD. Podľa zistení znalca koncentrácia alkoholu v krvi nebohého V. V. zodpovedala hodnotám otravy alkoholom (t.j. 3,00 až 3,99 g/kg). Rozpoznávacíe funkcie a motorické schopnosti V. V. boli v čase smrti značne ovplyvnené požitým alkoholom, t.z. postihnutý nevedel vyhodnotiť riziko prichádzajúceho auta a dostatočne včas sa vyhnúť zrážke s osobným motorovým vozidlom. Zistená koncentrácia alkoholu v jeho krvi sa jednoznačne negatívne podieľala na ovplyvnení jeho konania a správania sa tesne pred vznikom dopravnej nehody.

Vzhľadom na vyššie uvedené zavinenie nebohého na dopravnej nehode a jej následku 40 %, je obžalovaný povinný nahradiť poškodeným 60 % nároku na náhradu škody, a to tak majetkovej škody, ako aj nemajetkovej ujmy. V prípade nemajetkovej ujmy uvedený podiel obžalovaného 60 % u rodičov nebohého V. V. a F. V. predstavuje u každého sumu po 6.000,- Eur a u sestier nebohého V. Z. a F. G. sumu u každej po 3.000,- Eur. Poškodený V. V. si riadne a včas vo vzťahu k obžalovanému uplatnil aj náhradu majetkovej škody a túto zároveň riadne preukázal, ako uvedené v podrobnostiach správne konkretizoval okresný súd na str. 8 odôvodnenia rozsudku. Z tejto uplatnenej a preukázanej náhrady majetkovej škody 60 % predstavuje sumu 2.767,80 Eur, ktorej náhrada prináleží poškodenému V. V.. Podľa § 288 ods. 2 Tr. por. poškodených so zvyškom nárokov na náhradu škody odkázal na civilný proces.

Z vyššie uvedených dôvodov potom krajský súd čiastočne vyhovel odvolaniam poškodených v ich prospech, z dôvodu podľa § 321 ods. 1 písm. f), ods. 2 Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok vo výrokoch o náhrade škody týkajúcich sa poškodených V. V., F. V., Jany Z. a F. G. a následne o náhrade škody

u týchto poškodených rozhodol postupom podľa § 322 ods. 3 Tr. por. sám tak, ako je to uvedené vo výrokovej časti tohto rozsudku a zdôvodnené vyššie.

Vo vyššie uvedenom ide o podstatné dôvody, na základe ktorých krajský súd rozhodol tak, ako je to uvedené vo výroku tohto rozsudku.

Senát rozhodol pomerom hlasov 3 za a 0 proti.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.